

Arrest

nr. 97 612 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschriften dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCH loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van verzoeker als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Arabische Irakees, geboren op 22 december 1967 in Bagdad in Irak. U bent Iraaks staatsburger. U bent soennitisch moslim. Sinds 1979 was u lid van de Baathpartij. U bent jaren mu'ayyed (sympathisant) geweest, waarna u in het vierde middelbaar bevorderd werd tot nasir (senior-aanhanger) van de partij. Deze promotie kreeg u nadat u een opleiding gevolgd had.

Na het afronden van uw middelbare studies in 1989 wilde u studeren aan de universiteit maar daarvoor had u niet genoeg punten. In hetzelfde jaar werd u opgeroepen om uw dienstplicht te doen. Na een opleiding van 45 dagen, werd u geplaatst bij de algemene veiligheidsdienst.

In 1990 werkte u nog steeds als bewaker voor de algemene veiligheidsdienst. U bewaakte het onderzoekscentrum voor militaire studies. In juni 1990 was één van de algemene secretarissen van het centrum, K.(...) A.(...) niet aanwezig. Omdat deze man een kennis van u was en omdat u wist waar hij woonde, werd u naar zijn huis gestuurd om polshoogte te nemen. U hebt K.(...) A.(...) niet thuis aangetroffen. Ook zijn broers wisten niet waar hij was. Later die dag vernamen jullie dat deze persoon werd opgehangen. De volgende dag zouden nog 110 officieren van het centrum opgehangen worden. Ook een andere kennis van u, S.(...) R.(...) S.(...), was erbij. De officieren werden opgehangen omdat één van hun militaire oefeningen aanzien werd als een poging tot een staatsgreep. Het militair onderzoekscentrum werd herbemand en het werk ging door.

In augustus 1990 werd u opgeroepen voor de invasie van Kuwait. U kwam terug uit Kuwait op 2 februari 1991. In die periode kwamen de zuidelijke provincies van Irak in opstand. Het regime van Sadam Hussein leek te wankelen. In die periode vroegen de familieleden van K.(...) A.(...) en van S.(...) R.(...) S.(...) u naar de namen van diegenen die verantwoordelijk waren voor de dood van hun zoons. Twee maanden later werd de opstand echter onderdrukt en u hoorde niets meer van deze families.

U bleef in militaire dienst tot 1995. Hierna voorzag u in uw levensonderhoud door onroerend goed te verhandelen.

Na de val van het regime van Sadam Hussein zou de Badr-organisatie in juni 2003 naar uw huis zijn gekomen. U was niet thuis, maar ze zouden uw jongere broer gevraagd hebben waar u was. Ook in 2004 en 2006 zouden er nog mensen naar uw huis zijn gekomen, hoewel er niemand meer woonde in die periode. Dat hoorde u via uw vroegere bureaus. U vermoedt dat de mensen die in 2004 en in 2006 naar uw huis kwam ook tot de Badr-organisatie behoren.

In juni 2003 werd u gecontacteerd door de familie van S.(...) R.(...) S.(...). Ze vroegen u op dwingende toon informatie te geven over de verantwoordelijken voor de dood van S.(...). Ze werden kwaad toen u dat niet wilde. Later zouden ze ook drie keer met uw broers gesproken hebben.

Ook de neef van K.(...) A.(...) kwam u spreken over de moordenaars van zijn neef. Hij was vriendelijk en zette u niet onder druk.

Deze problemen deden u Irak verlaten. U verliet Irak eind 2003 en trok naar Syrië. Daar verbleef u ongeveer een maand. U reisde door naar Jordanië, waar u ook ongeveer een maand verbleef, alvorens door te trekken naar Libië. Daar verbleef u ongeveer vier en een halve maand. U verliet Libië op 22 juni 2004. U reisde naar Italië. U kwam aan op het eiland Lampedusa. U hebt asiel aangevraagd in Italië. Uw aanvraag werd afgewezen. In maart 2005 reisde u via Frankrijk naar Groot-Brittannië, waar u een nieuwe asielaanvraag indiende. Na drie maanden werd u door de Britse autoriteiten teruggestuurd naar Italië, volgens de Dublinverordeningen. U bleef in Italië tot 2009. In februari 2009 kwam u naar België, waar u op 18 februari 2009 een asielaanvraag indiende. De Belgische autoriteiten oordeelden dat Italië verantwoordelijk was voor uw aanvraag en stuurden u terug naar Italië. Daar leerde u in 2009 uw partner, F.(...) R.(...) (CGVS 11/21656; 6.879.178) kennen. Zij heeft de Marokkaanse nationaliteit. Jullie zijn traditioneel gehuwd, maar niet officieel. In september 2011 verlieten u en uw partner Italië. Samen reisden jullie naar België waar jullie aankwamen op 18 september 2011. De dag erna vroegen jullie asiel aan. Op 18 november 2011 is uw partner bevallen van een zoon, D.(...). U hebt hem niet officieel erkend als uw zoon, omdat u daarvoor niet de nodige documenten heeft.

U vreest gedood te worden omwille van uw werk voor de Baathpartij bij een terugkeer naar Irak.

U legt geen documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. U hebt het Commissariaat-generaal er immers niet van overtuigd dat u anno 2012 een risico zou lopen omwille van uw lidmaatschap van en activiteiten voor de Baathpartij tussen 1989 en 1995.

U verklaart dat u van 1989 tot 1995 werd opgeroepen om uw dienstplicht te vervullen. U verklaart dat dit niet één aaneengesloten periode van activiteit was, maar met tussenpozen. Vanaf 1992 of 1993 zou u wel onafgebroken tot 1995 in dienst zijn geweest. Uit uw verklaringen blijkt dat u tewerkgesteld werd als gewone bewaker en tijdens de oorlog met Kuwait als soldaat. U vermeldt geen andere functies. De hoogste graad die u in de Baathpartij hebt gehad is 'nasir' of senior-aanhanger van de partij. U verklaart zelf dat u hiermee geen volwaardig lid van de partij was (CGVS p. 2-3, p. 7-8). U vreest bij een

terugkeer naar Irak vervolgd te worden door de Iraakse staat omdat u een aanhanger van het oude regime zou zijn (CGVS p. 18).

Hierover moet worden gesteld dat u geen actuele vrees aannemelijk hebt gemaakt. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat, hoewel er kort na de val van het voormalige regime een "debaathificeringsproces" plaatsvond, het effect van dit proces voor de lagere Baathleden te niet werd gedaan door een nieuwe wet, de "Accountability and Justice"-Law, die er voor zorgde dat de lagere Baathleden opnieuw tewerkgesteld kunnen worden bij de overheid. Tijdens het gehoor wordt u meermaals met deze informatie geconfronteerd. Geen enkele keer geeft u een antwoord waarmee u zou kunnen aantonen dat deze nieuwe situatie in Irak niet voor u zou gelden (CGVS p. 18).

[Wat betreft het beweerde bezoek van het 'Jaish al-Badr' aan uw woning in 2003 blijkt uit uw verklaringen niet dat zij u bedreigden, u wilden arresteren of anderszins vervolgen. U beweert dat zij vele officieren van het oude regime zouden hebben gearresteerd maar zelf was u slechts een soldaat. Uw bewering dat zij u zouden willen doden is dus niet op concrete informatie gebaseerd. In elk geval dient deze gebeurtenis te worden gekaderd in de situatie zeer kort na de val van het oude regime. De initiële debaathificatie van het leger en de andere overheidsdiensten is ondertussen teruggedroefd voor de lagere partijleden en voor militairen en overheidspersoneel die geen misdaden hadden begaan onder het Saddamregime. Overigens werden reeds in 2003 lagere militairen uit het vroegere leger van Saddam Hussein gerekruteerd voor het nieuwe Iraakse leger. Er is dan ook geen reden om te denken dat dit toenmalige bezoek momenteel een risico op vervolging of ernstige schade zou inhouden, te meer omdat u sinds 1995 niet meer voor het voormalige regime had gewerkt. Wat betreft de beweerde bezoeken van het 'Jaish al-Badr' in 2004 en 2006 moet worden opgemerkt dat u van burens zou gehoord hebben dat er 'mensen' naar uw huis waren gekomen maar dat dit niet wil zeggen dat deze tot het 'Jaish al-Badr' zouden behoren.

Hoe dan ook, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat, hoewel het niet onmogelijk is dat leden van de vroegere Baathpartij problemen ondervinden in Irak, er in uw geval goede redenen zijn om aan te nemen dat de door u aangehaalde vrees niet actueel is. Immers, het is niet waarschijnlijk geïndiceerd te worden puur op basis van zijn of haar lidmaatschap van de Baathpartij, aangezien in de periode voor de val van het regime zowat iedereen lid was van deze partij. Voor personen met een hogere positie en hechtere banden met de Baathpartij zouden er evenwel alsnog problemen kunnen rijzen. U bevindt zich echter niet in dat geval. U was slechts 'nasir' of senior-aanhanger van de partij en niet eens een volwaardig lid (CGVS p. 3). Tijdens uw legerdienst hebt u nooit een andere rang gehad dan die van soldaat. U werkte alleen voor het leger in het kader van uw dienstplicht (CGVS p. 7-8). Bovendien bent u na 1995 niet meer actief geweest voor het leger of voor een andere overheidsdienst (CGVS p. 8).

Wat betreft het feit dat de familieleden van K.(...) A.(...) en van S.(...) R.(...) S.(...) u na de val van het voormalige regime zouden zijn komen vragen naar de namen van de personen die verantwoordelijk waren voor hun dood, moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen hierover niet kan afgeleid worden dat u bedreigd werd. Wat betreft het bezoek van de neef van K.(...) A.(...), stelt u zelf dat deze man op een vriendelijke en hartelijke manier, zonder machtsvertoon, naar de namen van de verantwoordelijken vroeg (CGVS p. 16). Wat betreft uw contact met de familie van S.(...) R.(...) S.(...) in juni 2003, moet gesteld worden dat uit uw verklaringen enkel blijkt dat deze mensen kwaad waren toen u hen niet kon of wilde helpen met de namen. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat zij ook uw broers bezocht hebben. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat zij u bedreigden of onder druk zetten. Gezien uw lage functie in het leger zou het ook onlogisch zijn dat zij van u zouden verwachten dat u de namen van de mensen van het voormalige regime zou kunnen geven die verantwoordelijk waren voor de terechtstelling van hun familieleden. U beweert weliswaar dat zij degenen waren die de Badr-organisatie naar u stuurden (CGVS p. 16) maar dat is slechts een blote bewering. Het is weinig waarschijnlijk dat een familie van wie één van de leden een officier bij het voormalige Baathregime was, de Badr-organisatie, die erom bekend stond tegen het regime van Sadam Hussein te zijn, zou aanspreken om u op te sporen en onder druk te zetten. In zoverre deze families al bij u informeerden in verband met de executie van hun zoon heeft u niet aannemelijk gemaakt dat zij u naar het leven zouden staan of u op een andere manier zouden vervolgen of ernstige schade zouden berokkenen daarvoor, te meer omdat u ook zegt dat de discussie met de twee families kan opgelost worden via de tribale tradities (CGVS p. 18).

Er moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt actueel een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van uw verleden bij de Baathpartij of omwille van de discussies met de families van S.(...) R.(...) S.(...) en K.(...) A.(...). Evenmin heeft u zwaarwegende gronden aangebracht die duiden op een reëel risico op ernstige schade in dit verband.

Wat betreft uw verklaring dat u traditioneel getrouwd bent met F.(...) R.(...) en dat jullie samen een kind D.(...) R.(...) hebben, moet worden vastgesteld dat deze materie buiten de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal valt.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op 25 juli 2012 werd door verzoeker per aangetekende zending een *“aanvulling inleidend verzoekschrift tot beroep”* ingestuurd.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”.

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en ibid. 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.

Het verbod om nieuwe middelen ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift uiteen te zetten, belet niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dit geldt des te meer wanneer zij, zoals te dezen, elk slechts beschikken over een enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6).

Behoudens indien een regelgevende bepaling een andere sanctie hieraan verbindt, belet dit verbod evenmin het aanvoeren van argumenten of excepties inzake de ontvankelijkheid van de rechtsvordering, noch de mogelijkheid om ter terechtzitting (en bij uitbreiding in een pleitnota of niet voorzien proceduregeschrift) nieuwe gegevens aan te voeren in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, zoals dit wordt geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 en infra pt. 3.).

De supra uiteengezette algemene regel leidt evenwel tot uitzondering in de mate dat het niet in de rechtspleging voorziene proceduregeschrift nieuwe gegevens bevat of aan deze gegevens is toegevoegd en enkel in de mate dat dit geschrift ertoe strekt uiteen te zetten op welke wijze deze beantwoorden aan de definitie gegeven in artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en voldoen aan de voorwaarden bepaald in het derde lid van dezelfde bepaling

De *“aanvulling inleidend verzoekschrift tot beroep”* van de verzoekende partij bevat geen uiteenzetting ter zake. Ze wordt derhalve uit de debatten geweerd.

“Nieuwe gegevens” zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet *“die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen”.*

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepaalt artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan:

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.”

Omtrent de verplichting voor de Raad om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van “nieuwe gegevens”, oordeelde het Grondwettelijk Hof tevens:

“Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord “kan”, het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen” (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, r.o. B.6.5).

De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin als hiervoor bepaald, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd.

Bij de *“aanvulling inleidend verzoekschrift tot beroep”* worden nieuwe stukken aangebracht enerzijds ter adstructie van de onveilige situatie in Bagdad zijnde een aantal persartikels inzake de veiligheidssituatie in Irak, een e-mailbericht van de medeoprichter van Iraq Body Count, een document van Refworld van 2 januari 2012, een pagina uit *“UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq”* van 31 mei 2012, een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet en anderzijds ter staving van het gevaar dat hij in Bagdad als ex-Baathist loopt zijnde een verslag van Human Rights Watch en een artikel *“Iraq still operating secret torture site, rights group says”* van Aberdeen American News Found on SouthDakota.com van 14 mei 2012.

Daargelaten de vraag of deze aangehaalde stukken nieuwe gegevens zijn in de zin zoals hiervoor bepaald, worden zij dienstig aangebracht in het raam van de rechten van verdediging, aangezien ze worden aangevoerd ter adstructie van de kritiek van de verzoekende partij op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift. Ze worden om die reden in het beraad betrokken.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het algemeen rechtsbeginsel *“rekening houden met alle pertinente elementen van een dossier en de redelijkheidsnormen”*. Verzoeker stelt zich niet akkoord te kunnen verklaren met de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker voert aan dat de situatie in Bagdad nog steeds onveilig is, dat er nog altijd willekeurig geweld is en dat wanneer hij wordt teruggestuurd zijn leven in gevaar is, gezien de familie van S.R.S. hem nog steeds zoekt.

Verzoeker bezorgt de Raad per brief van 11 januari 2013 volgend stuk: arrestatiebevel van 26 maart 2004 vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Ter terechtzitting legt verzoeker, naar eigen zeggen, de originele versie van voormeld stuk neer.

3.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) verzoeker geen actuele vrees aannemelijk heeft gemaakt gezien (1) uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er gelet op een nieuwe wet de lagere Baathleden opnieuw tewerkgesteld kunnen worden bij de overheid (2) uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat de leden van 'Jaish al Badr' hem bij hun bezoek aan zijn woning in 2003 bedreigden, wilden arresteren of wilden vervolgen en reeds in 2003 lagere militairen uit het vroegere leger van Saddam Hoessein werden gerekruteerd voor het nieuwe Iraakse leger, terwijl verzoeker sinds 1995 niet meer voor het voormalige regime had gewerkt (3) niettegenstaande verzoeker van de burens had vernomen dat er "mensen" naar zijn huis waren gekomen, dit niet wil zeggen dat deze tot het 'Jaish al-Badr' zouden behoren (4) het niet waarschijnlijk is geïndiceerd te worden puur op basis van zijn of haar lidmaatschap aangezien in de periode voor de val van het regime zowat iedereen lid was van deze partij (5) er enkel voor personen met een hogere positie en hechtere banden met de Baathpartij problemen zouden kunnen rijzen terwijl verzoeker slechts senior aanhanger was en niet eens een volwaardig lid en hij na 1995 niet meer actief geweest is voor het leger of een andere overheidsdienst, (ii) wat betreft het feit dat de familieleden van K.A. en S.R.S. verzoeker na de val van het voormalige regime zijn komen vragen naar de namen van de personen die verantwoordelijk waren voor hun dood (1) uit verzoekers verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij bedreigd werd of onder druk werd gezet (2) het onlogisch zou zijn dat zij van verzoeker zouden verwachten dat hij de gevraagde namen zou kunnen geven gezien zijn lage functie (3) het slechts een blote bewering van verzoeker is dat zij degenen waren die de Badr-organisatie naar hem stuurden en het weinig waarschijnlijk is dat een familie van wie één van de leden een officier bij het voormalige Baathregime was, de Badr-organisatie – die er om bekend stond tegen het regime van Saddam Hoessein te zijn - zou gebruiken om verzoeker op te sporen en onder druk te zetten (4) verzoeker ook verklaarde dat de discussie met de twee families opgelost kan worden via de tribale tradities, (iii) er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4. Het louter aanvoeren dat hij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing, dat zijn leven in gevaar is, gezien de familie van S.R.S. hem nog steeds zoekt en dat er nog altijd willekeurig geweld is, doet echter niets af aan de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concrete en omstandig uitgewerkte vaststellingen aangaande de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas en de veiligheidssituatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad in de bestreden beslissing.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongelooftwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Ook aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Met betrekking tot het door verzoeker neergelegde arrestatiebevel, stelt de Raad vast dat ook de zogenaamde originele versie louter een fotokopie betreft. Enkel de stempel en de handtekening blijken origineel te zijn aangebracht, doch de tekst betreft een fotokopie, waardoor de bewijswaarde evenzeer in het gedrang komt. Ook dient te worden opgemerkt dat na lezing van de vertaling blijkt dat het document dateert van 26 maart 2004 en het om een intern politiedocument gaat. Het is de Raad dan ook niet duidelijk hoe verzoeker er plots in geslaagd is een dergelijk document te bemachtigen en evenmin waarom verzoeker het bestaan van een dergelijk belangrijk stuk nooit heeft vermeld. Voormelde vaststellingen maken dat het desbetreffende stuk enige bewijswaarde ontbeert.

Ook het verslag van Human Rights Watch en het artikel van Aberdeen American News Found on South Dakota.com waaruit blijkt dat Baathisten thans nog steeds worden geïsoleerd en waarin melding wordt gemaakt van geheime gevangenschappen is niet dienstig en volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker persoonlijk in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Om voorgaande redenen hecht de Raad aldus evenmin geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet blijkt een analyse van de actuele veiligheidssituatie (Subject Related Briefing, "*Irak, de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad*" van 5 januari 2012 toegevoegd aan het administratief dossier), dat er actueel in Bagdad geen situatie van 'open combat' heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt is. Met recht kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op grond van deze analyse dan ook besluiten dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De talrijke door verzoeker aangebrachte persartikelen met betrekking tot verscheidene zware aanslagen in Bagdad en elders in Irak doen net als de documenten van Refworld van 2 januari 2012 en van 19 september 2011, de pagina uit "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq*" van 31 mei 2012, een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, de e-mail van een medeoprichter van Iraq Body Count, geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen zoals opgenomen in voormelde informatie (SRB). Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003 en 2012. De verschillende door verzoeker aangebrachte artikelen en informatie ondersteunen de actuele vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

3.5. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële

onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF